

REPUBLICA DEL ECUADOR

Dirección General de Registro Civil
Identificación y Cedulación

CEDULA DE IDENTIDAD No 170557505-6

Nombres: BANG ORN

Apellidos: TIPAYASOOT S

Nacido el 12 de NOV IEMB de la 1936

En: TA ILANDIA

Reg Civil-Tomo XXXX Pág. XXXX Acta XXXX

Ins Del Nac: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nacionalidad: TA ILANDESA

Bang Orn Tipayasoot
FIRMA DEL CIUDADANO

PULGAR DERECHO

เรื่องเก่าๆ ของเรา ๑๒ ปี

ที่อเมริกาเวลานั้น

อร. (อนิต้า)

Estado Civil: SOLTERA

Profesión: TECNICA FOTOGRAFICA

Instrucción: SUPERIOR

Estatura 1 m 55

Individual dactiloscópica V 3343 | 2242

Nombre del Padre: HT TIPAYASOOT

Nombre de la Madre: INN S

[Signature]

[Signature]

FIRMA DE LA AUTORIDAD

Lugar y Fecha: QUITO 16 DE OCTUBRE DE 1.978

Valida hasta el: SEGUN DECRETO 172-A

RENOVACION IDENT

VALOR \$ 20.00

เรื่องเก่า ๆ ของเราที่อเมริกา Latina

อร. (อนิต้า)

เรื่องเก่า ๆ ของเราที่อเมริกาติน

อร. (อนิต้า)

บังอร ทิพย์สูตร เขียน

อาจารย์ ดร.เจ.ฟอเล่ย์ ผู้ซึ่งเป็นต้นตอของเรื่องนี้ และยังเป็นผู้ช่วยเหลือในการใช้จ่ายในการจัดพิมพ์
พิมพ์แจกจ่าย พ.ศ.๒๕๕๐

ทำอิบุ๊กเผยแพร่ใน <http://kids-d.swu.ac.th/> พ.ศ. ๒๕๕๓

สำนักพิมพ์ พิณรุ/พิณรุพันธ์ ทำอิบุ๊ก พ.ศ.๒๕๖๔

ราคา ๑๐๐ บาท

คำนิยม

บังอร ทิพย์สูตร เป็นนักเรียนหลักสูตรประโยคครูประถมการช่าง (ป.ป.ช.) จาก ร.ร.เพาะช่าง ปี พ.ศ.๒๔๕๕ และหลักสูตรประโยคครูมัธยมศึกษาการช่าง (ป.ม.ช.) จาก ร.ร.เพาะช่าง ปี พ.ศ. ๒๕๐๑ เป็นนักเรียนที่เรียนเก่งมากทั้งการเขียนภาพและวิชาการ ขณะเรียนที่ ร.ร.เพาะช่าง ได้เรียน กวดวิชาที่จะเตรียมไปสอบคัดเลือกเข้าเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร (ปัจจุบันคือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) หลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษา (กศ.ม.) และก็สอบคัดเลือกเข้าเรียนได้ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๑-๒๕๐๓ นับว่าเป็นเพื่อนร่วมรุ่นเพาะช่างเพียง ๒ คนที่สอบคัดเลือกเข้าได้ เรียนได้คู่กับ อุบล ตู้จินดา เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ได้เป็นอาจารย์แผนกโสตทัศนศึกษา วิทยาลัย วิชาการศึกษา ประสานมิตร ระยะหนึ่ง แล้วย้ายไปเป็นอาจารย์ศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะ แพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ราวปี พ.ศ.๒๕๐๓ ถึงปี พ.ศ.๒๕๑๔ จากนั้นได้เดินทางไปใช้ชีวิตในอเมริการะหว่างปี พ.ศ.๒๕๑๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ได้ทำงานที่หลากหลาย อาทิ ช่างภาพ ทำ สื่อโสตทัศนศึกษา ทำงานบริษัทโฆษณา คนเดินโต๊ะ ทำงานโรงพิมพ์ ทำงานโรงแรม เป็น ผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์ บริษัทโฆษณา เป็นอาจารย์สอนวิชาการถ่ายภาพทางการพิมพ์สำหรับ นักศึกษาคณะภูมิศาสตร์ วิทยาลัยครูหุลุยส์ โมเรอาโน ฯลฯ ที่เมืองชิคาโก สหรัฐอเมริกา และเมืองคิ โด้ ประเทศเอกวาดอร์ (Ecuador) หรือ สาธารณรัฐเอกวาดอร์ อเมริกาใต้

เมื่อกลับมาเมืองไทยได้ทำหน้าที่นักคุเทศก์ พาฝรั่งที่พูดภาษาสเปนออกเที่ยวกว่าสิบปี ที่ จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดเชียงราย ล่าสุดได้เป็นอาจารย์พิเศษสอนภาษาสเปนเพื่อการท่องเที่ยว ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย

หนังสือ “เรื่องเล่าของเรา ๑๒ ปีที่อเมริกาใต้” เล่มนี้ บังอร ทิพย์สูตร ได้เขียนเมื่อกลับมา เมืองไทยแล้ว โดยเล่าจากประสบการณ์ ในช่วงที่อยู่ในอเมริกา ๑๒ ปี นับว่าเล่าได้น่าอ่าน น่า ติดตามอย่างยิ่ง ขอชื่นชมที่มีความจำดีมาก ได้เล่าถึงชื่อบุคคล สถานที่ทำงาน สถานที่ท่องเที่ยว เหตุการณ์ รวมทั้งเครื่องปรุงอาหารและวิธีทำ ได้น่าอ่านมาก

สำนักพิมพ์ พินธุ/พินธุพันธ์ จึงนำมาให้ ทำอีบุ๊กให้นักอ่านได้อ่านกัน คิดว่าจะได้ทั้งความรู้ ความบันเทิงอย่างแน่นอน

สำนักพิมพ์ พินธุ/พินธุพันธ์

คำปรารภ

หลังจากเราไปใช้ชีวิตในอเมริกาได้ ๑๒ ปี แล้วกลับมาเมืองไทย

วันที่เรากลับถึงเมืองไทย เราอ่านจากหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งบอกว่า เป็นวันอังคารที่ ๒ สิงหาคม ๑๙๘๖ (๒๕๒๖) แรม ๙ ค่ำ เดือน ๘ ปีถุน

ตั้งแต่นั้นมาเราใช้เวลาหลายปีขุดคุ้ยเอามาเขียน เรื่องที่ชาวบ้านเรียกว่า “ประสบการณ์”

และได้แก่ภาษาไทยหลายรอบ เพราะตอนต้น ๆ นั้นเราเขียนภาษาไทยในสำนวนฝรั่ง และใช้สแลงไทยรุ่นเก่า ๆ ก๊วย ๆ ซึ่งไม่ปึงสะเดาแล้ว ตามสมัย คิดว่าถ้าพิมพ์ไม่ทันแจกวันครบ ๖๐ ปี ก็คงจะทัน “วันรอน้ำ” ถ้าไม่ทันอีก ก็คงจะหลบเอาไปพิมพ์ต่อในชาติหน้า แล้วส่งแม่กลับมาให้เพื่อนฝูง (ที่ยังมีชีวิตอยู่) และลูก ๆ หลาน ๆ อ่านกัน

จากยุคแอร์เมล์มาถึงยุคอีเมล์ ก็ประมาณสิบกว่าปี เราเขียนเรื่องนี้เก็บไว้ แล้วออกทำงานโดยใช้ลำแข้งและลำคอ พาฝรั่งที่พูดภาษาสเปนออกเที่ยวกว่าสิบปีเหมือนกันในอาชีพ “มัลกุเทศก์” จนกระทั่งรู้สึกตัวว่ากำลังจะกลายเป็น “มะเขือเทศ” สุก อยู่รอดมาได้ด้วยการสอนภาษาสเปนเพื่อการท่องเที่ยวตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

บังอร ทิพยสูตร

สารบัญ

GINZA TOKYU HOTEL ประเทศญี่ปุ่น

จดหมายฉบับแรกจากชิคาโก ได้งานที่แผนกศิลปะ บริษัทใหญ่ที่เก่าแก่มาก

ร่วมงานฉลองวันคริสตมาส

จดหมายฉบับที่ 2 จากชิคาโก เล่าเรื่องเดินทางท่องเที่ยวเมืองชิคาโก

จดหมายฉบับที่ 3 นั่งรถไฟไปทำงาน

จดหมายฉบับที่ 4 จากชิคาโก เล่าเรื่องเดินทางไปคีโด

จดหมายฉบับที่ 5 จากคีโด ทอดน่องท่องเที่ยว ได้งานที่อาควาโกโลร และคนเดินโต๊ะ ที่เมืองคีโด

จดหมายฉบับที่ 6 จากคีโด เรียนภาษาสเปน ที่เวซายแดน โคลัมเบีย

จดหมายฉบับที่ 7 จากคีโด เรื่องของการไล่ ผู้ชายชาวเอควาโดร คนหนึ่ง

จนต้องหอบเสื้อหอบผ้าไปอยู่กับผู้ชายที่ไม่รู้จักหวนอนปลายดิน

อ่านตำราประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ของเอควาโดร

เพื่อสอยนำไปประกอบการดำเนินการขอเป็น residente

ที่เวซายแดนคิตเปรู

กาเบรียลา มิสตรัล : จินตวิ ะดับรางวัลโนเบล

5 วันที่กรุงบูเอโนส อายเรส อาเจนตินา

จดหมายเล่าเรื่อง UNIFOTO งานใหม่ที่คีโด

ทำงานโรงพิมพ์ที่เมืองแควก้า ตอนใต้ของคีโด

ทำงานโรงแรมในคีโด

เป็นผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์ บริษัทโฆษณา

เป็นอาจารย์สอนวิชาการถ่ายภาพทางการพิมพ์สำหรับนักศึกษาคณะภูมิศาสตร์

วิทยาลัยครูหลุยส์ โมเรอาโน

เล่าเรื่องเกาะ กาลาปาโกส

จดหมายเล่าเรื่องไปปานามา ที่เวซมคลองปานามา

ดวงของเราเริ่มสะท้อน ข้าวของต่าง ๆ แสงขึ้นทุกวัน

เดินทางกลับเมืองไทย

REPUBLICA DEL ECUADOR

Dirección General de Registro Civil
Identificación y Cedulación

CEDULA DE IDENTIDAD No. 170557505-6

Nombres: BANG- ORN

Apellidos: TIPAYASOOT S

Nacido el 12 de NOVIEMBRE de 1936

En: TAILANDIA

Reg. Civil: Tomo _____ LUGAR _____ PROVINCIA _____
Pág. _____ Acta _____

Ins. Del Nac. _____

Nacionalidad: TAILANDESA

PULGAR DERECHO

Bang-orn Tipayasoot
FIRMA DEL CIUDADANO

เรื่องเก่าๆของเรา ๑๒ ปี

ที่ อเมริกา ลาดิน. จ. (อนัตตา)

Estado Civil: SOLTERA

Profesión: TECNICA FOTOGRAFICA

Instrucción: SUPERIOR

Estatura 1 m 55

Cédula anterior No. _____

Individual dactiloscópica V 3343 I 2242

Nombre del Padre: NI TIPAYASOOT

Nombre de la Madre: INN S

FIRMA DE LA AUTORIDAD

Lugar y Fecha: QUITO 16 DE OCTUBRE DE 1.978

Válida hasta el: SEGUN DECRETO 172-A

RENOVACION IDENT.

VALOR s/. 20,00

**Thanks to my long-time friend,
Dr. Peter J. Foley
the originator of this book and thanks
to him it was also helped to publish.**

**I, of course, take responsibility
for all that is written.**

(ขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.ปีเตอร์ เจ.ฟอเลย์ ผู้ซึ่ง
เป็นคั่นคอของเรื่องนี้ และยังเป็นผู้ช่วยเหลือใน
การใช้จ่ายของการจัดพิมพ์ และตัวของเราเอง
ขอขอบรรพบุรุษของเรา ถ้ามีการผิดพลาดในข้อความ
ใดๆ ของหนังสือเล่มนี้)
บังอร ทิพย์สุคร (อดิศา)

GINZA TOKYU HOTEL

5-15-9 GINZA CHUO-KU, TOKYO

1 พ.ย. 2514

พ้อาคที่คิดถึง

วันนี่ย่ำถึงโตเกียวแล้ว ที่แรกนึกว่าจะได้แวะห้องงักพักพักรักหนึ่งคืน แต่ปรากฏว่าทาง"แอร์อินคิว"ไม่ตกลง ให้ฟรีที่โตเกียวเท่านั้น ใจแวะห้องงักประเดี้ยวเดี้ยว บังเอิญมันหิวเลยแวะที่ห้องอาหารสนามบิน ค่าแล้ว 5 โมงกว่า อากาศเย็นๆ กินแซนควิช 2 ชิ้น กาแฟ ชาดื่ม 1 ชอง ชักเข้าไปตั้ง 22 เหยียญ (40 บาท)... เช็กพัน แตน่าเสียค่ายมาก เพราะหลังจากขึ้นจากห้องงักพัก เครื่องมันโคลงมาก เลยตองค่ายแซนควิช 2 เหยียญลงถูกระคายไป พอเกือบจะถึงโตเกียว (ราวๆ 5 ทุ่ม เวลาโตเกียว) เครื่องยังโคลงมาก ของเกาๆตุงแตกินไปจากคอนเมื่อง มันชุกรากถอนเงาออกมาหมก ไม่มีอะไรในทองเลย เพ็ลยเป็นบา ลงทรวจะอะไรๆที่สนามบินเรียบรอยแล้ว ก็ขึ้นรถบัสของโรงแรมเขาเมื่อง แอร์อินคิวว่าเราเดินทางคนเคียว ก็ส่งคนออกมารับถึงในลานบิน พาเราไปพักในโรงแรมนั้นแหละ เล็กๆแต่สะอาด เปิกหน้าต่างคานหนึ่งออกไป เจอสวนญี่ปุ่นสวยมากอยู่ระหว่างทองพักของเรากับทองอื่นๆ แต่ไม่มีเวลาจะขึ้นชมกับมันมากนัก เพราะจวนจะ 6 ทุ่มแล้ว หิวมาก เลยตองยอมเสียสตาจจ่ายคาซุพออะไรก็ไมรูใส่ๆกับขนมปังก้อนเล็กๆรองทอง แลลงอางแซนารอน สบายตัวคิแล้วก็เข้าชอง(พื้นอนแบบฝรั่ง)อีกอัก นอนไม่หลับเลย จนกระทั่งงีบไปตอนใกล้สว่าง ตื่นเอาเกือบ 9 โมง กำลังแต่งตัวอยู่ ทางบริษัทการบินที่รับชวงจากแอร์อินคิวซึ่งปลายทางโตเกียว โทรศัพทมาบอกวว่า เครื่องของ North-West Orient เลื่อนเวลาจากบายห้าโมงครึ่งไปเป็นหกโมงครึ่ง เราเลยมีเวลาทั้งวันสำหรับย่ำโตเกียว แต่ไม่กลายาไปไกลมาก เค็นคูอะไรๆอยู่แถวถนนกินซา ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโรงแรมมวนัก แวะดูรานชายกลอง ใจเตน

คืนมือคันไม้ขึ้นมาทันที ลูบๆคลำๆกล้อง Nikon F ไขแล้ว แต่ยังให้!
 ราคาราวๆ 47,000 เยน (สองพันกว่าบาท) เกือบจะซื้อ แต่เงินไม่
 ทัน. ไปมีมิมพอ มีแค่อะไรที่โบใหญ่อยู่โบเดียว เลยไม่ไ้ซื้อเสียกาย
 จัง เค้นเข้าไปในคิฟาร์ทเมนต์สโตร์แห่งหนึ่งในกินซา คนแน่นเอี้ยก
 เพราะเป็นวันอาทิตย์ ซื้อมือถือแบบสมมมะนาว 1 ขวดยเอาเสีย
 4 เหรียญ เช็กพันอีกเหมือนกัน เลยพอกันที เค้นกลับไปกินซากกลาง-
 วันที่โรงแรม ขวรวาคแกงกะหรี่ไก่ (ไม่ไ้ความ) โอเคิม กาแฟ ฟรี
 ตามระเบียบ แล้วขึ้นห้องงีบเอาแรงหน่อย ตอนนีกำลังนั่งคอยรถบัส
 ไปสนามบิน เลยถือโอกาสเขียนจดหมายมา

บอกคุณยายกั๋งๆคว่ายา คิดถึงมาก และคิดถึงทุกคน เมื่อวันศุกร์
 แวะไปหาตุ้มกับตุ้ย หาโม่งกวายังไม่กลับบ้าน เลยไม่เจอกัน ส่วน
 อีก 2 ราย ลักคากับอุไรนั้น ไม่มีเวลาไปเลย ซึ่เกียจไปลุยน้ำคว่าย
 กรุงเทพา มันก็ยังเป็นกรุงเทพาที่แสน่ายเหมือนเดิม.. คนญี่ปุ่นแต่ง-
 ตัวเหมือนที่เห็นๆในแคตาล็อกแบบบุเลื่อ ฮิปปีก็มีบ้าง ก็โมโนมึนอยมาก
 แถบ่านเมืองสะอากุ ถนนกว้างกวากกรุงเทพาเยอะ.. ไปถึงชิคาโก
 แล้วจะเขียนมาใหม่

อาน.

จำได้ว่า หลังจากที่ทิ้งจดหมายเอาไว้ที่เคานเตอร์ของโรงแรม
 เพื่อที่ทางโรงแรมจะรวบรวมส่งไปรษณีย์ที่หลัง เราเคาไม่ถูกว่า
 จดหมายนี้จะถึงเมืองไทยเมื่อไหร่ แต่ก็คาดว่าไม่เกิน 5 วัน การ
 ไปรษณีย์ทางเอเชียเรารู้สึกว่าจะเร็วกว่าทางยุโรป เพราะเมื่อตอน
 ซากลับ ต้องเปลี่ยนเครื่องบินที่อัมสเตอร์ดัม ก็ตองนอนพัก 1 คืน
 เหมือนกัน เพราะนั่งหลังซดซาแข็งมา 1 วันกับอีก 1 คืน จากเมือง
 คิโต อเมริกาใต้ และเมาเครื่องบิน คายแก้วตามปกติ.. (แคนใจ
 ตัวเอง เลยกลายเป็นนักสะสมถุงเก็บของเก่าของบริษัทการบินต่างๆ

ทั้งนอกทั้งใน..หายแค่น) แต่พอโงหัวขึ้นมาได้ ก็อดไม่ได้ที่จะส่ง
โปสการ์ดถึงเพื่อนที่โคโตะ เราก็ฝากจดหมายไว้ที่โรงแรมตามเคย
ปรากฏว่าเพื่อนที่โคโตะตอบมาว่า โปสการ์ดที่ส่งไปจากอัมสเตอร์ดัม
ได้รับที่หลังจดหมายที่ส่งไปจากเมืองไทย!

...จากโรงแรม เราก็นั่งรถบัสคันใหญ่ไปยังสนามบินซึ่งใหญ่โตมโห-
ฬาร ผ่านโรงงานใหญ่ๆหลายโรง ที่สนามบินเราต้องไปเช็คตัวก่อน
จองที่นั่ง แล้วเดินไปตามเส้นสีต่างๆ จำได้ว่าเราต้องเดินไปตามเส้น
สีขาว...เขียว...ดำไปทางขวา ไปๆมาๆจนตรอกเข้าที่ห้องเล็กๆ
แคบๆ มีมายาวมคอยพลาสติกสีแสดวางอยู่ 2-3 แถว ยังไม่มีใครมา
เลย มีเวลาเดินดูของชำร่วยเล็กๆน้อยๆ จำได้ว่าซื้อพวงกุญแจ ไม่
ได้ตั้งใจจะเอาไปฝากใคร แต่อยากจะโคเซะสตาทางคหอนมากกว่า
สำหรับส่งให้คุณพ่อดี เป็นนักสะสมเหรียญ คุณพ่อดีตั้งแต่เหรียญโบราณ
แบบหอยเบี้ย จนกระทั่งสมัยปัจจุบัน ปรากฏว่าหลังจากที่ทานลินเว-
ร์กรรมไป คอยความเผละเรอของผู้ดูแล เด็กคนโซเซโมยขนมันนั้น
ไปหมดเกลี้ยง

พอจวนจะถึงเวลาเครื่องออก ก็มีคนมาคอยมากมายหลายชาติ
จำได้ว่ามีการสะกูดคอเข้ากับ"กริงโก"คนหนึ่ง ทราบจากนามบัตรว่า
เป็นหัวหน้าฝ่ายชาวภาคตะวันออกไกลของน.ส.พ. ไทมส์ที่นิวยอร์ก
แต่กำลังจะไปทางฮ่องกง เลยสวนทางกันไป..และก็ยังไม่ได้ลืม ตั้งแต่
พักโรงแรม มี"ฟิลิปโป"ชอบเผาะคนหนึ่ง พยายามจะสกูดเรา จะไป
ชิคาโกเหมือนกัน แต่พอขึ้นเครื่องบินก็ไมพบอีกเลย โอ้หนูคนนั้น ชื่อ
"โคมิงโก"(แปลว่า-วันอาทิตย์)

จดหมายฉบับแรกจากชิคาโก...

3 พ.ย. 2414

พี่อาคที่รักและคิดถึง

ถึงแล้วละ...ถึงจริงๆ จดหมายที่เขียนไปจากโตเกียวคงได้รับแล้วนะ พอเขียนจดหมายเสร็จ เราก็ก้าวไปตามถนนกินชาตามที่เราไปแล้ว ตอนเย็นก็ขึ้นเครื่องบินสายใหม่ ชื่อ North-West Orient มั่นใจ โทมโหฟาร์จริงๆ แถวหนึ่งนั่งได้ทั้ง 8 คน เทียนมีผู้โดยสารราวๆ 200 คน ผู้รังส่วนมาก และลงที่ชิคาโกเสียเกือบทั้งหมด เพราะมีกรุปทัวร์กรุปใหญ่ของสมาคมทนายความชิคาโก ที่จึกนำเทียนขึ้น.. ช่วงจากโตเกียวถึงอเมริกาเนี่ยยาวมาก เครื่องบินมันเฉียดๆ ขั้วโลก เทียน แคมองไม่เห็นอะไร กลางคืน ไปสว่างเอาที่เมือง Anchorage

Age ในรัฐอลาสกา ถูกตอนลงทั้งหมด เห็นหิมะเต็มไปด้วยหมอกข้างนอก คั่นแทน! เป็นครั้งแรกที่เราเห็นหิมะ แต่ไม่หนาวเลยถ้าอยู่ในเครื่องบินและบริเวณห้องพัก เพราะมีเครื่องทำความร้อน บังเอิญเครื่องบินล่าช้าเสีย เลยต้องรอล่าใหม่ไปรับต่อ เสียเวลาอาศัยอยู่ทั้งวัน ต้องตรวจพาสปอร์ตและตรวจของ ซึ่งเป็นเรื่องที่เรากลัวมาก โดยเฉพาะเรื่องตัวเครื่องบิน แต่ไม่มีอะไรเลย เจ้าหน้าที่ถามเราว่า..จะอยู่ชิคาโกนานเท่าไร..เราอ้อมแอ้มตอบไปว่า ราวๆ 1 เดือน ก็หมดเรื่องกัน เพราะผู้โดยสารอีกตั้งหลายร้อยคนกำลังกันอยู่ข้างหลัง พวกสุลตารัก็เหมือนกัน เราคิดว่าคงจะถูกคนดูแลเปลวเลย..ไม่แตะต้องเลยซักกระเป๋าคือ เพียงแต่ถามว่า มีของฝากหลายชิ้นมั้ย เมื่อตอบว่าไม่มี ก็ผ่านไป รู้สึกมันไม่ค่อยสนใจเราเท่าไร แต่สนใจพวกเดียวกันมากกว่า พวกคนถ้ำออกนอกประเทศแล้วเป็นอันเชื่อว่า ต้องพกเอาของแปลกๆ แพงๆ เข้าประเทศต่างๆ เพราะฉะนั้นสุลตารัก็ตั้งท่าเก็บภาษีนาฏ เราเห็นพวกนั้นถูกคนกระเป๋าคืนิกเทออกหมดกระเป๋าคือเลย

ออกจาก Anchorage บ่ายสามโมงแล้ว ถึงชิคาโกราวๆเที่ยง-
คืน โจนและเอมเมตมาคอยรับอยู่แล้ว โลงออกไปที เพราะกลัวโหล-
เลขจะไม่ถึง ออกจากสันนามบิน O'Hare ซึ่งมีทหารมาก ไปถึงบ้าน
คอนซางไกล ราวๆหนึ่งชั่วโมง บ้านอยู่นอกเมือง ยังไม่เห็นตัวเมือง
ชิคาโกเลย คงจะอาทิตย์หนาว เพราะน้องชายของแหม่มโคโรซันคิดให้
ไปอาทิตย์หนาว เพราะอาทิตย์นแจะออกนอกเมือง

ที่เมือง Glen Ellyn บ้านโจน มีร้านขายของสารพัดเหมือนกัน
กำลังจะออกไปซื้อเสื้อโค้ท เราเพิ่งโง่หัวขึ้นจากเตียงได้เมื่อวาน
เพลียจากเครื่องบินและท้องเสียเพราะผิคน้ำและอาหาร แต่โจนทำ
กับข้าวอร่อย กับข้าวฝรั่งขายจะตาย โจนเปิดกระป๋องบาง เปิดกล่อง
บาง เทลงอ่าง เติมไข่เติมนม เติมอะไรๆจากกระป๋องต่างๆ แล้ว
ก็เสียบปลั๊ก กดปุ่ม เกี้ยวเกี้ยวก็กินได้ ทุกอย่างกดปุ่ม เรามองโจน
ว่า เราฉลาดซักผ้า แกก็พาลงไปห้องใต้ดิน เปิดเครื่องซักผ้า ใส่ผ้า
ลงไป ใส่ผงซักฟอก ปิดฝา กดปุ่ม แล้วก็ขึ้นมากินข้าว อิ่มแล้วก็ลงไป
เปิดเครื่อง หีบ บดใส่เครื่องอบ กดปุ่ม เกี้ยวเกี้ยวมันก็แห้ง วิกโก
เสื้อผ้าที่เขาไปทิ้งหมกทองเก็บไว้ไซ้หนารอน ทองซอสซอสลัทธิหรือชน-
สัศวใส่ไหม มันหนาวหุแทบหูดเลยจริงๆ ไม่มีคนเดินนอกบ้านกันหรอก
อยู่กันแต่ในบ้าน ในรถยนต์ต้องมีเครื่องทำความร้อน ลมก็แรงมาก
ปวกใบหู ปวกจมูกและหน้าก็เข้าไปหมก แต่ทุกอย่างสบายมาก ไม่ต้อง
เป็นห่วงเลย สองตัวเมียนั้นทำให้เราไม่คิดถึงเมืองไทยเลย เป็น
กันเองดีมาก คงจะเป็นเพราะแกล้งเหงา อยู่กัน 2 คนกับหมาพูดไม่ได้
อีก 1 ตัว (หมาที่อเมริกานี้ต้องตีทะเบียนเสียภาษีทุกตัว ไล่หลาย
สิบดอลลาร์) เราก็ช่วยทำงานบ้านทุกอย่างแหละ ก็มันหมูจะตายไป
ล้างชามก็มีกอน้ำร้อนเย็น บ้านไม่ตองดู เพราะปูพรมตลอด แมกระ-
ทั้งในห้องน้ำ..และตั้งแต่เหยียบอเมริกาแล้ว เราได้อาบน้ำอุ่นทีเดียว

ก็ไม่เห็นเขาอาบนํ้ากันเลย ไคแต่สีฟัน กำลังคิดว่าจะอาบนํ้า สอง
คนผู้เมียนั้นชวนเราไปโรงโบวล์อีกแล้ว เอ็มเมตแถมเป็นแชมป์
โบวล์ ไปเล่นทุกวันพุธ.. นากลัวจะทองเขียนไปไหมคราวหน้า ไม่
ทองว่าเราจะไปเล่นโบวล์หรือก ไม่ชอบเอาเสียเลย ไปนั่งดูเฉยๆ

คิดว่าทุกคนคงสบายก็ตามเคยนะ .. เราทองเขียนถึงคุณพ่ออีก

รักและคิดถึงอย่างมาก

อาน

ออกจากโตเกียว เราจำได้ว่าเครื่องบินบินเฉียดหัวโลกเหนือ!
แน่นอนละมันจะต้องเฉียดเกาะ "ฮอกไกโด" .. คุณพระช่วย! นี่ถ้าถูก
ไอพวก "รุชโซ" มันชักตุ้มเข้าให้ หาวาเราทำจารกรรมละก็ คงไม่ไค
มานั่งเลาเป็นตอยหอยอย่างนี้หรือก ความจริงมันก็ไคไคหล่นจุ่มทะ-
เลไปเสียไค หมกเวรกันไป แทจว่าไคไคก็ยังตองนั่งคายนกเงาจน
กระทั่งถึงนํ้าย่อย หมกแรง.. นอนหลับตั้งอาทิตย์ก็ยังไม่อิม.. แทจสม-
อยาก อยากไปเมืองนอก จะเป็นเมืองอะไรก็ไค ขอให้ไคออกจาก
เมืองไทยที่รู้สึกว่ามันช่างสับสนวุ่นวายและเรารอนทรมาน..

ไปอยู่ในบรรยากาศใหม่ที่นาคินเตน แทจก็ปะปนระคนไปกับความ
กังวลอย่างหนึ่ง กังวลเรื่องการทํางาน อย่างน้อย.. ลางซามในราน
ขายอาหาร หรือทํางานตามบ้าน ตามรานขายของ.. แทจโจนและเอม-
เมตบอกว่า งานประเภทนี้คอยทําเมื่อหมกหนทางจริงๆ เอ็มเมตโยน
หนังสือพิมพ์รายวัน ดูเหมือนจะเป็น "Chicago Tribune" "เลมหนา
ปึกให้เราดู ก็จริงๆ แลละ หนาของการโฆษณาหาคนงานในบริษัทต่างๆ
เต็มพริคไปทั้งหนา ทุกแขนงอาชีพ แทจก็นั้นแลละ งานพวกนั้นสำหรับ
คนของเขา มันมีปัญหสำหรับคนอื่น.. โจนและเอมเมตอีกนั้นแลละ
แนะนำให้เราเตรียมทําประวัติการทํางานและประสบการณ์ รวมทั้ง

ระดับของการศึกษา สำหรับส่งไปตามบริษัทต่างๆที่กำลังต้องการคนทำงาน... โคมล..หนึ่งอาทิตย์ให้หลัง เป็นหนึ่งอาทิตย์ที่วุ่นเหลือใจ วันหนึ่งๆผ่านไปโดยการไถ่กินกรายไปมาในซูเปอร์มาเก็ต และโดยการกินอย่างไม่บันยะบันยัง..เราเป็นโรคประสาทอย่างหนึ่ง ถ้ามีความกังวลมากๆทำให้รู้สึกหิวบ่อยๆ เวะกินไม่เลือกตามร้านขายอาหารต่างๆ เพราะกลัวตาย..

คืนเชาวันหนึ่ง(ห้องนอนเป็นห้องใต้หลังคา ห้องเล็กๆแค่อู้อยู่สบาย) กินกาแฟกับสองถ้วยเมียเสร็จ เราก็ว่าเราจะไป" Chicago loop " ครั้งแรกๆสองถ้วยเมียก็พาเราไปควยรถยนต์ของแกเอง แต่บางครั้ง อุณหภูมิลงต่ำมาก เอ็มเมทซ์ก็เลยขับรถไฟก็ไปลงแคสถานี่รถไฟ เอารถจอดทิ้งไว้ที่สถานี(ตรงที่มีที่หยุดรถเหรียญ)แล้วขึ้นรถไฟต่อไป จนถึงรอบนอกของเมือง ขึ้นรถไฟตลอดจนถึงใจกลางเมืองที่เรียกว่า "ชิคาโก ลูป" ซึ่งเป็นย่านการค้า การทำงานทั้งของรัฐและเอกชน วันหนึ่ง..เราไป"ชิคาโก ลูป"คนเดียว เดินออกจากบ้านซึ่งไม่มีรั้ว(บ้านของคนอเมริกัน ไม่นิยมทำรั้วรอบๆบ้าน ทำนบกั้นหน่อยหลังบ้าน ถ้ามีสุนัขหรือสัตว์เลี้ยงอย่างอื่น)..มีแต่เสียงคำรามน่ากลัวของ เจ้า"Rex" หมาพันธุ์" Irish Setters " ตามหลังเราไป สองถ้วยเมีย รักเจ้าเรกซ์เหมือนลูก..เรกซ์เห่าคำราม เพราะอาจจะยังไม่คุ้นสายตากับคนตัวเล็กๆใส่เสื้อโค้ตสีดำมะเมื่อม(ที่เพิ่งซื้อใหม่เอี่ยม ราคาตั้ง 50 กว่าดอลลาร์)เจ้าโคทตัวนี้เคลื่อนไหวมะงุมมะงาหราไปบนหิมะที่จับอยู่บนถนน..หิมะที่ตกลงมาเมื่อคืนก่อน ที่ส่งแสงระยิบระยับเป็นปุยเล็กๆ สวยจนต้องนั่งมองอยู่นาน ก็เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต..เมืองไทยมีแค่สโนวตกใน 40° เซนติเกรด!..วันนั้น ปุรุษที่ข้างฟ้านของโจน ลกลงที่ 2 องศา โจนและเอ็มเมทซ์ยังบอกว่าไม่ค่อยหนาวเท่าไร..ว้าย!เรา..ข้างในเสื้อโค้ตยังมีเสื้อหนาวแบบ

เมืองไทยอีก 3 ตัว ถูกเท้านาเปอะที่เพิ่งซื้อเมื่อวันก่อนที่ร้านแซก
ชื่อ"กาลี" ใส่ถุงมือนักที่ใจให้ม และยักเยียดสองเท่าใส่เข้าไปใน
รองเท้านูหครึ่งน่อง หนึ่งกลับ ทำจากอิฐาลี ราคา 11 ดอลลาร์ เก
มาก และที่พูควายักเยียด ก็เพราะ กว่าจะใส่ได้แต่ละข้าง แสนจะ
หลุดทุเล(ก็ไม่ใช่ใส่) ความจริงอยากจะใส่แบบเต็มน่อง เพราะอุ
กักรว่า แตคอลลารมันขึ้นไม่ถึง และก็คงใช้เวลาไม่นานกว่าแบบครึ่ง
น่อง..นั่นละ เรื่องของส่วนบน ใบทุกเย็นเฉียบ จุ่มแข็งจนปวด หนาว
จะใส่หมวกแบบ"ไอโม่ง" แต่กลับไม่กล้าใส่ ไคแต่แปะบนหัวเอาไว้
ควยหมวกอีกแบบธรรมดา..ค่อยๆ เค้นทะหิมะไปสู่คุณนหนาบาน
เลี้ยวซ้ายไปหน่อยจนถึงคูสีเขียวๆ รู้สึกว่าจะเป็นหมอแปลงไฟอะไร
ท่านอนนั้น แลวกก็เลี้ยวขวา เค้นผ่านโบสถ์ต่อไปอีกหน่อยก็ถึงสี่แยก ที่
ร้านทางซ้ายมือชาย ส.ค.ส. ซึ่งมีมวดยคนหนึ่งเป็นแคชเชียร์ ช่างๆ
เป็นร้านขายรองเท้าที่เพิ่งซื้อเมื่อวันก่อน ถัดไปอีกสองร้านเป็นร้าน
ขายเสื้อผาซึ่งติดอยู่กับทางรถไฟ ข้ามถนนเพื่อจะไปทองชายตัว แต่
ต้องผ่านร้านเสริมสวยก่อน ร้านเสริมสวยที่นี้คงโทรศัพท์นัดล่วงหน้า
จะเดินเข้าไปเลยเหมือนบ้านเรานั้น บางทีมันทำไม่ได้..พูดถึงเรื่อง
โทรศัพท์นัดล่วงหน้า เป็น"ธรรมเนียม"ที่เคร่งครัดมากของคนอเมริ
กัน เช่น อยากจะไปเยี่ยม ไปคุย ไปจับฉาลา ต้องโทรศัพท์นัด
ล่วงหน้าก่อน ถึงจะเป็นเพื่อนสนิทกันมากก็ตาม ไม่เหมือนเมืองไทย
เรากำลังจะนั่งโต๊ะกินข้าวเย็นให้สบายใจตอน 7 โมงเย็น..มีแซก
มา! แต่ก็ไม่พร้อมที่จะเชิญแซกรวมควยในวันนั้น ก็ต้องนั่งรับแซกใน
ขณะที่ทองส่งเสียงคำรามขออาหาร..เราอาจจะมีปัญหาเรื่องโทรศัพท์
แต่ตามสามัญสำนึก ในเวลาที่เฉลี่ยแล้วว่าเป็นเวลารับประทานอาหาร
และพักผ่อน เวลา 7 โมงเช้า,เที่ยงถึงบ่าย, 7 โมงเย็น หรือยังง
ก็ตามในเวลาอื่นๆเราอาจจะมีเรื่องสำคัญที่จะต้องทำ แต่ถาทราบ

ล่วงหน้าว่าจะมาเยี่ยม เราจะรีบทำให้เสร็จก่อนหรือเก็บเอาไว้ทำ
ทีหลัง ก็ยังคิดว่าทำอะไรที่ลวกๆ เหลือเมื่อมีแขกมาพอดี

ที่หน้าห้องชายตัวสลัดนี่ "Glen Ellyn" (เป็นเมืองเล็กๆอยู่ทาง
ตะวันตกของชิคาโก พวกเขาเรียกกันว่า "Suburb") ยืนดูร้านรวงที่
อยู่ตรงข้ามสถานี เป็นร้านแซก(ไม่โพกหัว)ชื่อ"กาลี"(KALI) ถูกไป
คานชายมือเป็นร้านขายอาหารเล็กๆซึ่งเราแวะไปชิมดูแล้ววันก่อน..
ไม่เลว "Cheesburger" อันเบอเริ่ม ซึ่งใส่ทั้งหัวหอม มะเขือเทศ
และผักสลัด แหมมเจ้าของร้านอ้วนดู รู้สึกจะเป็นอิตาเลียนหรือไมก็
กรีก ในชิคาโกเองมีร้านขายอาหารของพวกกรีกพอๆกับอิตาเลียน
และพวก"ซีฟา"(จีน)ซึ่งมีอยู่ทั้งเมืองที่เรียกว่า"ไชน่าทาวน์"อันลือชื่อ
(ร้านขายอาหาร"ไท"ทำหาวาจะคงเหมือนกัน โจนเคยเอาชื่อเขียน
โฆษณาของร้านหนึ่งมาให้เราดู ถึงขนาดที่ฝรั่งทอง"tie one on"
คือ ปลดเนคไทออก เพื่อสูดปากไคดูนั่น..) ร้านตรงมุมถนนเป็นร้าน
ขายหนังสือ ขามปากไปฝั่งโน้นเป็นร้านขายพวก"นัท"ต่างๆ ถั่วลิสง
Walnut, Almond .. เอมเมตชอบกินถั่วลิสงกับเบียร์ "Meiser Braun"
ถูกไปข้างหลัง เป็นร้านชาประจำ "Yanky Doodle Dandy" ไม่
ทราบว่าจะทำไมถึงซื้อพิลิกกิกก็อยู่งั้น แต่ก็เป็นที่มาเวลาของเรา
ไคอย่างก็ จนกระทั่งคนขายเห็นหน้าเราแล้วก็รู้ว่า"สูตร"ของเรา
นั้นมีอะไรบางอย่าง.. "Cheesburger, Apple pie and Coffee"
เมื่อเขาควักจ่ายเงิน คอยรับกล่องอาหาร แล้วเดินมองหาโต๊ะที่อยู่
ริมหน้าต่างด้านหน้า เพื่อจะนั่งดูรถไฟบรรทุกรถยนต์ที่ส่งออกมาจาก
โรงงานสร้างรถยนต์ที่เมือง "Detroit" "ในรัฐ Michigan" ซึ่ง
อยู่ทางเหนือของรัฐ Illinois รถไฟบรรทุกรถยนต์มานไปคันแล้ว
คันเล่า เอารถยนต์ไปลงที่ท่าเรือในทะเลสาบ Michigan เป็นร้อย
เป็นพันเป็นแสนคัน สำหรับส่งไปขายทั้งในทั้งนอกประเทศ.

..ที่สถานีรถไฟ ยืนคอยไป เหลือว้ายามองขวามองซ้ายอะไรทำอะไรไป
 ซัก 5 นาที ก็กะเวลาเอาไว้แล้ว ต้องออกจากบ้านราวๆ 8.40
 เดินจากบ้านถึงสถานี 15 นาที เมื่อคอยรถประมาณ 5 นาที..
 รถไฟมาถึงพอดี..เราก็รีบขึ้นคันที่มาจอดตรงหน้า ใจอยากจะได้ขึ้นไป
 คันหลังสุดสำหรับ "นักสูบบุหรี่" แต่บังเอิญมีที่นั่งว่างตรงคันที่ขึ้น ก็เลย
 ขึ้นไปเลย..ใจอยากจะได้ไป งดสูบบุหรี่ซักมวนคงยึดชีวิตไปได้อีกนิค..ผ่านสถานี
 " Villa Park " ซึ่งคุณพ่อของคุณแม่ของโจนตั้งรกรากอยู่ที่นี้ รถไฟวิ่ง
 ต่อไปอีกประมาณ 15 นาที ก็ถึง " Oak Park " ซึ่งเอมเมตทำงานอยู่
 ในแผนกเคมีของโรงพยาบาลชื่อเดียวกัน เอมเมตก็คงขึ้นลงๆรถไฟ
 อยู่ตรงนั้นทุกวัน..วิ่งผ่านตึกกรมบ้านของต่อไปอีก 15 นาที สองข้าง
 ทางรถไฟเริ่มมีเสียงจ่อแจ รถเริ่มชะลอความเร็วลง วิ่งเข้าในชาน
 ชาลา จอดแทรกเข้าไปในระหว่างรถคันอื่นๆที่วิ่งไปสายอื่นที่อีกไม่รู้
 ก็สาย นี่ถ้าขึ้นผิดคัน ก็แปลว่าต้องไปแคว่งคว้างอยู่เมืองอน ถ้าพูดกา-
 ษาของเขาได้ ก็มีปัญหาน้อยหนอย แต่ถ้ามได้ก็หนักเอาการ ก็มีทัว-
 อยาง ในเมืองไทยนี้แหละ..ฝรั่ง..เดินซื้อของ(สมัยนั้น คนขายของ
 พูดภาษาฝรั่งอันใดก็ไม่ได้ทั้งนั้น ทอรองกันควยการเขียนตัวเลขลงบน
 กระดาษ เพราะเครื่องคิดเลขก็ยังไม่)เกิดปวดหนักขึ้นมา ก็อาศัย
 การวาทะ วาครูปโลสวมแบบซักโครก ซึ่งบังเอิญคนขายของก็ไม่
 เคยเห็นสวมแบบซักโครก ก็คงเคยเห็นและเคยใช้แบบนั่งๆอย่างแบบ
 ไทยๆ(ซึ่งเรารู้จักมาก เพราะป้องกันการศึกษาโรคโคและป้องกัน
 การนั่งสัปหงกต่ออีก 15 นาที หลังจากไผ่เผือกขึ้นจากที่นอนเพราะ
 นาฬิกาปลุก แต่ถาเป็นแบบของๆละก็ นั่งอยู่ไค้ไม่ถึง 5 นาที เห็น
 ก็นิ่ง ทอรับลูก..) ฝรั่งก็บังเอิญวาทะรูปโลสวมแลงดูคล้ายๆด้วยกาแพ
 คนขายของเห็นแล้วร้องฮอ..วิ่งถลาเข้าไปในครัวแล้วเดินดูด้วยกาแพ
 หราออกมาให้ฝรั่งซึ่งยืนขาบิดขาเบียวอยู่หนาราน..?

..เราเดินออกไปจากตัวสถานี เดินไปทางซ้ายจนถึงร้านขายหนังสือพิมพ์ เราแวะซื้อ " Popular Photography " ตีมือไว้เล่มหนึ่ง แล้วเดินออกไปขึ้นบันไดเพื่อเดินข้ามสะพานระหว่างตึกซึ่งมีรถแล่นขวั๊กไชวอยู่ข้างล่าง ลงบันไดแล้วเดินเข้าไปในช่องทางเดินที่เรียกว่า " Ramp " (ใช้กันลมหนาว) เดินลงบันไดอีกครั้งหนึ่ง แล้วผ่านไปประตูเหล็กใหญ่ เลี้ยวซ้าย ..ลมหนาวพัดวูบเข้ามา ก็เลยเย็นสบาย เบียดๆคนที่จะขึ้นรถเมล์ ซึ่งก็จับกลุ่มคอยกันอยู่คนในของประตูคนนอกของประตู คือ ป้ายรถเมล์ที่จะไป " Chicago loop " "เราจะต้องขึ้นสาย" "หรือไม่ก็สาย" " แต่ไปลงผิดจุดกันหน่อยทางในเมือง เราจะไปลงที่ถนน" State "ซึ่งโจนบอกว่า เป็นถนนอยู่กลางหัวใจของเมือง คือนับเป็นจุดตั้งต้นของทิศตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้ของชิคาโก จากถนนนี้ไปทางเหนือ ชื่อของถนนเป็นชื่อของประธานาธิบดีทั้งนั้น.. Washington, Monroe...Madison (ต่อมาภายหลังทราบว่า ชื่อของถนนได้เปลี่ยนเป็นตัวเลขไป ก็เพื่อจะเข้าไปอยู่ใน Computer ใ้คง่ายๆกระมัง) และทุกถนนจะไปจบที่ถนนริมทะเลสาบ Michigan ซึ่งก็เรียกว่าถนน Michigan เหมือนกัน เป็นถนนตะวันออกของเมือง เดินเข้าไปซีกสองบลอค(ราวๆสองป้ายรถเมล์)จากถนน Michigan เดินไปทางตะวันตก จะเดินเข้าปากถนนอะไรก็ได้ที่มีชื่อเป็นประธานาธิบดี ก็จะพบร้านขายสรรพสินค้าใหญ่ๆ เขาไปตั้งแต่เกาโม่งเขา ออกมาตอนหกโมงเย็น ไม่ซื้อก็ไม่เป็นไร เดินดูจนเที่ยง ถ้าหิวก็ไม่จำเป็นต้องออกไปหาอาหารกินข้างนอก จะแวะกินที่ร้านขายอาหารชั้นไหนก็ได้ ไปห้องน้ำตองหยอกเหรียญหน้าประตู 25 เซนต์ แต่ถ้ามามี 25 เซนต์ ก็ตองคอยหน้าประตูที่มีคนกำลังไชอยู่ข้างใน (ก็ตองมีความอดทน ถ้าไม่ไชกรณีฉุกเฉิน) คอยคนนั้นเปิดประตู เราอาจจะขอความกรุณาผ่านประตูเขาไปโดยที่ไม่ตองหยอกเหรียญ แต่ตองระวังคนเฝ้าห้องน้ำ

..เราเดินออกไปจากตัวสถานี เดินไปทางซ้ายจนถึงร้านขายหนังสือพิมพ์ เราแวะซื้อ " Popular Photography " ตีมือไว้เล่มหนึ่ง แล้วเดินออกไปขึ้นบันไดเพื่อเดินข้ามสะพานระหว่างตึกซึ่งมีรถแล่นขวั๊กไชวอยู่ข้างล่าง ลงบันไดแล้วเดินเข้าไปในช่องทางเดินที่เรียกว่า " Ramp " (ใช้กันลมหนาว) เดินลงบันไดอีกครั้งหนึ่ง แล้วผ่านไปประตูเหล็กใหญ่ เลี้ยวซ้าย .. ลมหนาวพัดวูบเข้ามา ก็เลยเย็นสบาย เบียดๆ คนที่จะขึ้นรถเมล์ ซึ่งก็จับกลุ่มคอยกันอยู่คนในของประตูคานนอกของประตู คือ ป้ายรถเมล์ที่จะไป " Chicago loop " " เราจะต้องขึ้นสาย " " หรือไม่ก็สาย " " แต่ไปลงผิดจุดกันหน่อยทางในเมือง เราจะไปลงที่ถนน " State " ซึ่งโจนบอกว่า เป็นถนนอยู่กลางหัวใจของเมือง คือนับเป็นจุดตั้งต้นของทิศตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้ของชิคาโก จากถนนนี้ไปทางเหนือ ชื่อของถนนเป็นชื่อของประธานาธิบดีทั้งนั้น .. Washington, Monroe...Madison (ต่อมาภายหลังทราบว่า ชื่อของถนนได้เปลี่ยนเป็นตัวเลขไป ก็เพื่อจะเข้าไปอยู่ใน Computer ใ้คง่ายๆ กระมัง) และทุกถนนจะไปจบที่ถนนริมทะเลสาบ Michigan ซึ่งก็เรียกว่าถนน Michigan เหมือนกัน เป็นถนนตะวันออกของเมือง เดินเข้าไปซีกสองบลอค (ราวๆ สองป้ายรถเมล์) จากถนน Michigan เดินไปทางตะวันตก จะเดินเข้าปากถนนอะไรก็ได้ที่มีชื่อเป็นประธานาธิบดี ก็จะพบร้านขายสรรพสินค้าใหญ่ๆ เขาไปตั้งแต่เกวโม่งเขา ออกมาตอนหกโมงเย็น ไม่ซื้อก็ไม่เป็นไร เดินดูจนเที่ยง ถ้าหิวก็ไม่จำเป็นต้องออกไปหาอาหารกินข้างนอก จะแวะกินที่ร้านขายอาหารชั้นไหนก็ได้ ไปห้องน้ำตองหยอดเหรียญหน้าประตู 25 เซนต์ แต่ถ้ามามี 25 เซนต์ ก็ตองคอยหน้าประตูที่มีคนกำลังไชวอยู่ข้างใน (ก็ตองมีความอดทน ถ้าไม่ไชรณิจจุเงิน) คอยคนนั้นเปิดประตู เราอาจจะขอความกรุณาผ่านประตูเขาไปโดยที่ไม่ตองหยอดเหรียญ แต่ตองระวังคนเฝ้าห้องน้ำ

ตกลงเราจะใช้วันทั้งวันอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งแห่งใดก็ได้ จะที่

Sears Roebuck หรือที่ Marshall Field และ Montgomery
ส่วนร้านเล็กๆว่าก็มีมากมาย ถ้าใครชอบเรื่องอัด ขยายภาพ ก็น่าจะ
ไปแวะดูพวกอุปกรณ์ห้องมืด หรือซื้อฟิล์มกระป๋องที่ Standard Photo
Supplied ที่ถนน East Chicago ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับถนน South Water

หรือจะเดินเตร่ไปทางถนน Madison แถบตะวันตก เกือบถึง
สถานีรถไฟ มีร้านขายกล้องถ่ายรูปที่ราคาถูกกว่าที่ใดแถว... จนแล้ว
จนรอด ยังไม่ใคร่ซื้อกล้องถ่ายรูป แต่ฝากเงินไว้แล้วที่ธนาคารใกล้
สถานีรถไฟเมือง Glen Ellyn หางานทำให้ได้เสียก่อน แล้วค่อย
เก็บเงินไว้ซื้อทีหลัง แต่จำได้ว่าซื้อชุดนอนผ้าสีลิลีขาว ลายดอกสี
ชมพูเล็กๆ" Made in Thailand "ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง(แต่ถ้า
อยากจะได้" "ก็ต้องซื้อที่เมืองไทย)..

ตอนที่เดินเตร่อยู่นั้น ก็ไม่เจอบ้างๆทูนทูนรายจนเกินไป
เพราะในระยะนั้นโจนและเอมเมต มึนงงเล็กน้อยตามไม่ทันตนเอง
ก็ถูกเชิญไปตามบ้านเพื่อนฝูง ซึ่งทุกครั้งเราก็มักจะติดตามไปเป็น
"แขกตามคอย" เสมอ จำได้ว่าครั้งสุดท้ายก่อนคริสตมาส ไปบ้าน

Jane Merino เพื่อนร่วมงานของเอมเมต..นามสกุล"เมริน" ฟังดูแล้ว
ถ้าสามีไม่ใช่อิตาลี ก็คงจะเป็นพวกอเมริกันไท เจน เป็นแม่หม้าย
ที่มีลูกสาวสวยมาก..หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ถึงเวลาท
บายควายกาแฟ เจนก็ยกถาดขนมเค้กอันเล็กๆที่มีเทียนสีสวยอันหนึ่งปัก
อยู่ออกมาวางตรงหน้าเรา ซึ่งนั่งงงอยู่ เจนจุดเทียนไขที่ปักอยู่ แล้ว
ทั้งเจน โจนและเอมเมตก็กรางเพลง "Happy Birthday" ผสม-

ผสานกันอย่างลุลิตุเลจนจบเพลง..ถึงบางอ้อ ก็คงจะเป็นโจนหรือ
เอมเมตนั้นแหละที่บอกให้เจนทำเช่นนั้น แต่ก็คงไม่ใคร่บอกล่วงหน้าเพื่อ
เจนจะโกหกเค้าเอาไว้คอย เป็นเรื่องบังเอิญมากกว่า ปกติแม่บ้าน
อเมริกันมักจะนิยมทำเค้กหรือไม่ก็ทำเค้กเอาไว้คอบานอยู่เสมอ และเรา

และเราก็อำนาจวิศถารในวันเกิดของเราเอง โดยการเป่าเทียนทางจุมุก!
เคราะห์ที่^{สี่}ที่ไม่ได้เป็นหวัด

21 ธันวาคม 1971 (2514)

เราส่งบัตรส.ค.ส.ถึงพี่อาคนหนึ่งฉบับ ตามท้ายคำอวยพรด้วยโน้ตสั้นๆ
ว่า.."โคงงานท่าแล้วละ ที่บริษัทใหญ่และเก่าแก่มาก คือ

Art Department
Williams & Meyer Co.
630 S.Wabash
Chicago, Ill. 60605

เรื่องของเรื่อง หลังจากที่เราส่ง"ใบปลิว"ไปตามบริษัทต่างๆในชิคาโก
แล้วประมาณ 3 อาทิตย์ วันหนึ่งโจนก็ได้รับโทรศัพท์จากบริษัทนี้ให้ไป
สัมภาษณ์(มีเราคนเดียว) เราเองทั้งตั้งใจและเสียใจระคนกัน ที่เสียใจ
ก็เพราะว่า..หมกเวลาแถมไปแถมมาตามห้างสรรพสินค้าต่างๆ ที่นี้จะ
คงทำงาน วันรุ่งขึ้น คนเขามากกว่าวันก่อนๆ แท่งตัวเรียบรอยกว่า
วันอื่น(ควยชุกเกงชุกเคียวที่มีอยู่)และจับรถไฟกระบวนเขามาก เพราะ
คงไปเค้นหาบริษัทนี้ก่อนเวลานัก คนนี้ชื่อ Gene Black เป็นเจ้า-
หน้าที่ฝ่ายบุคคลของบริษัท ถึงเวลานักแปดโมงตรง เคนใจหวิวๆขึ้น
ลิฟท์เล็กๆไปถึงชั้นหก ประจันหน้ากับเลขานุการณี ที่เป็นโอเปอเรเตอร์
โทรศัพท์ไปควยในตัว ซึ่งต่อมาภายหลังเป็นเพื่อนลูกคอกันดีมาก ชื่อ
Palma CosenTino มีเชื้อสายอิตาเลียน แม่หมายอีกเหมือนกัน เธอ
วางหูโทรศัพท์แล้วถามเราว่า "ต้องการพบ ยีน แบลคใช่ไหม.."แล้ว
ผายมือให้เราเดินต่อไปข้างใน ยีน แบลค อ้วน ท่าทางใจดี ถามเรา
เรื่องส่วนตัวนิดหน่อย แล้วให้เรากรอกแบบฟอร์มต่างๆหลายใบ แล้ว
ก็พาเราไปพบผู้จัดการ ซึ่งเป็นลูกชายของเจ้าของบริษัท ชื่อ Bill

Meyer เหมือนชื่อพ่อ ตามธรรมเนียมของลูกคนโตของฝรั่ง นาย
 เมเยอร์ (เล็ก) คนนี้ เป็นกริ่งโกประเภทปากว่า มือถึง ขอตรวจ
 หนังสือเดินทางก่อน แคพอเห็นคำว่า "คำหนี นิ้วซ้าย" (ก็คงจะเป็น
 รอยมีคบาย) แกล้งจับมือทิ้งไป... และถามเราหลายคำถามเกี่ยวกับประ-
 สบการณ์ในการทำงาน แคก่อนที่จะกลับออกไปพบ ยีน แบลค อีกครั้ง
 หนึ่ง นายเมเยอร์ (เล็ก) แกล้งเตือนเราว่า หนานหนาหนาควรจะได้
 กระโปรงยาวหรือกางเกง แลวแกล้งเอ้อมมือมาจับที่ขาทั้งสองข้าง
 ของเรา... มันจะมากไป ยู! (สมัยนั้น พ.ศ. 2514 แฟชั่นกระโปรง
 ผู้หญิงสั้นเทอเหนือเข่า มากจนอึกแล้วแคความสวยของหัวเขา)

เราออกมาพบกับ ยีน แบลค อีกครั้งหนึ่ง เพื่อที่ แลคจะพาไปแผนก
 อื่นๆอีก ยีน แบลคบอกเราควยเสียงหาวๆแคก่อนข้างจะแหบว่า จะ
 พาไปรู้จักเพื่อนร่วมงานก่อน... ตึกของบริษัทเป็นตึกเก่าๆ อยู่ชั้น 5
 และชั้น 6 บริเวณที่ทำงานเป็นห้องโถงใหญ่ ทั้ง 4 คานของห้องโถง
 กันเป็นลวดๆสำหรับการทำงานประเภทที่ไม่ต้องการเนื้อที่มาก คาน
 หนึ่งของห้องโถงจึงเป็นห้องมีคสองห้อง ห้องหนึ่งใหญ่หน่อย สำหรับ
 ขยายรูปขาวดำ ซึ่งงานส่วนใหญ่ของบริษัทเป็นโพสเตอร์โฆษณาใหญ่ๆ
 ส่วนห้องมีคห้องเล็กใช้สำหรับล้างสไลด์ (สมัย อี. 4) ซึ่งมีตู้ป่นหมึกที่
 พวกเพื่อนร่วมงานเรียกว่า "Bob Nakamura" "เป็นคนทำอยู่ ส่วนห้อง
 วางที่อยู่อัดไป ไซเป็นห้องฉายทำสไลด์ 35 มม. มีแท่นซึ่งเรียกกัน
 ว่า "Copy board" "อยู่กลางห้อง การจัดไฟฉายก็เป็นไปตามแบบ
 สากล มี photoflood แรงขนาด 250 วัตต์ 4 ดวง หมุ่ควยฟิลเตอร์
 สีน้ำเงิน แสดงว่าใช้ฟิล์มไฟขาว (daylight) และกล้องถ่ายรูปก็-
 ตั้งอยู่บนขาตั้งสูงมาก แต่ไม่ไ้สังเกตเห็นว่าเลือนกลองขึ้นลงโดยวิธีอะไร
 การที่คังกลองไวสูงมาก และไฟทั้งสี่ดวงอยู่ห่างจากคอปปีบอร์ดมาก
 ก็แสดงว่าคนฉบับมีขนาดใหญ่โตมโหฬาร เพราะฉะนั้นจึงใช้เลนชธรรม-
 คา ถึงแม้จะมีคสลับแต่ก็สังเกตได้ง่าย ส่วนยี่ห้อกล้องนั้นแหละมองไม่